

[Aksel Larsen.]

ærede justitsminister eller nogle af de ærede ordførere, der er modstandere af rigsretssag, forsøgte at argumentere imod det, der har været det afgørende for mig, og som jeg mener at have sagt tilstrækkelig tydeligt såvel i min fremsættelsestale den 20. oktober som i min første tale i dag.

Men hvis jeg nu skal bebrejde den højtærede justitsminister noget yderligere, må jeg anholde hans bemærkning om, at forslagsstillernes hovedordfører er det ærede medlem hr. Ninn-Hansen. Det ærede medlem hr. Ninn-Hansen er i hvert fald hverken ordfører eller hovedordfører for mig. Jeg skal nok klare det selv, og jeg ønsker ikke under nogen omstændighed at skrive under på alt, hvad det ærede medlem hr. Ninn-Hansen har sagt her i tinget eller har skrevet i sit forslag til beslutning om rigsretstiltale — så meget mindre som det ærede medlem hr. Ninn-Hansen sluttede med at fortælle folketinget, at vi skal ikke her finde frem til alle de momenter, der taler for, at der bør idømmes straf.

Det forekommer mig, at som det forslag, det ærede medlem hr. Ninn-Hansen har lagt navn til, er udformet, har man der bestrebt sig for at finde frem til alle de momenter, der kunne tale for, at der burde idømmes straf. Noget sådant har jeg ikke gjort. Jeg har hæftet mig ved det, som forekom mig det eneste absolut sikre, at folketinget er blevet vildledt, at folketinget ikke kan finde sig i det, at det sandsynligvis er meget vanskeligt eller måske umuligt at få en afgørelse på denne sag her i tinget, da partipolitiske overvejelser og interesser kan spille ind, og at jeg derfor tror, at rigsretten må give sig til at undersøge, hvad der må være at undersøge og foretage i anledning af, at folketinget er blevet vildledt af en ansvarlig minister.

Den højtærede justitsminister gentager et spørgsmål, som forskellige ærede ordførere har stillet: efter hvilke paragraffer vil man kræve Kjærbøl straffet? Det forlanger man at forslagsstillerne skal svare på, og jeg nægter at svare på det, også fordi spørgsmålet er aldeles meningsløst. Som jeg mener at have dokumenteret ved oplæsning af noget af en paragraf i rigsretsloven, kan det udmærket vel tænkes, at rigsretten har sager til behandling, uden at der skal gøres

strafansvar gældende. Der står udtrykkelig i § 14, at i sager om strafansvar beskikkes rigsrettens formand en forsvarer. Det må forudsættes — jeg kan ikke tænke mig andet, end at de meget sagkyndige og boglærte jurister må give mig ret deri — at rigsretten også kan have sager, hvor der ikke foreligger strafansvar, men sager, som alligevel skal behandles. (Poul Møller: Så er det erstatningssager!). Det er muligt, jeg ved ikke, hvilket ansvar det medfører, men det forudsætter altså, at det ikke behøver at være strafansvar, og det, man har forlangt besked om, er: hvad skal Kjærbøl straffes for? Det synes mig at være sådan efter loven om rigsretten, at der behøver ikke at foreligge strafansvar, selv om der er en rigsretssag.

Men dertil kommer, at vi har ikke nogen ministeransvarlighedslov, og det er det, der gør hele historien så uendelig vanskelig. Jeg mener, at vi burde have en ministeransvarlighedslov. Da vi ikke har det, endnu da, er der åbenbart ikke andet at gøre end at bede rigsretten udtale sig og sige sin mening om det, der er sket, om det, en ansvarlig minister har foretaget eller har undladt at foretage. Det kan være, det kan give en vejledning med hensyn til, hvorledes en ministeransvarlighedslov bør udarbejdes. Nu har jeg hørt, at den højtærede justitsminister er begyndt at skifte mening — og det er jeg ham ikke utaknemlig for — at den højtærede minister i hvert fald overvejer, hvorvidt vi ikke bør have en ministeransvarlighedslov, og hvorledes den bør udformes. Jeg vil håbe, at ministeren kommer til et positivt resultat. Havde vi haft en ministeransvarlighedslov, er det højst sandsynligt, at vi ikke havde behøvet at have denne diskussion eller i hvert fald ikke at have ført diskussionen på den måde, tilfældet er.

Jeg har ikke så forfærdelig meget at sige til de ærede ordførere, også fordi vi begynder at nærme os en afslutning og enhver kan se, hvad afslutningen på denne første behandling bliver. Men jeg må dog i hvert fald komme med en bemærkning til socialdemokratiets ordfører, det ærede medlem fru Edel Saunte, som var i stand til at tale umådelig meget latin — jeg er taknemlig for, at vi i hvert fald fik det oversat.

Tillad mig at sige, at jeg mangler ikke